ECLI:LV:AT:2020:0602.A420236317.10.S
Lieta Nr. A420236317, SKA-258/2020

Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS
Rīgā 2020.gada 2.jūnijā

Tiesa šādā sastāvā: senatores Anita Kovaļevska, Līvija Slica, Ieva Višķere

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Liepājas cietuma administrācijas faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku, pienākuma uzlikšanu Liepājas cietuma administrācijai nodrošināt briļļu iegādi par valsts budžeta līdzekļiem un atlīdzinājuma noteikšanu, sakarā ar /pers. A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 13.aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2017.gada 7.martā pieteicējs /pers. A/ iesniedza iesniegumu Liepājas cietuma administrācijai par 190 *euro* rezervēšanu briļļu iegādei. Liepājas cietuma medicīnas daļas vadītājs uz iesnieguma veicis atzīmi par to, ka pieteicējam paredzēta izvešana uz optikas salonu 2017.gada 20.martā. 2017.gada 20.martā Liepājas cietuma priekšnieks sniedzis atbildi uz pieteicēja iesniegumu, norādot, ka cietums ir izpildījis 2017.gada 13.martā cietumā saņemtos zvērinātas tiesu izpildītājas rīkojumus par naudas līdzekļu piedziņu, līdz ar to Liepājas cietuma vadība nevar izpildīt pieteicēja lūgumu, jo pieteicēja kontā nav pieejami pietiekami naudas līdzekļi.

2017.gada 27.martā pieteicējs vērsies ar iesniegumu pie Liepājas cietuma priekšnieka, norādot, ka pieteicēja naudas līdzekļi ieturēti prettiesiski, un lūdzot nodrošināt piekļuvi optikas salonam, lai iegādātos brilles par saviem vai valsts līdzekļiem. Uz šo iesniegumu pieteicējam 2017.gada 5.aprīlī sniegta atbilde, kurā izskaidrots, ka ieturējumi no iesniedzēja personīgā konta tika veikti Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā un cietuma vadība ir veikusi darbības normatīvajos aktos noteiktās kompetences ietvaros, dzēšot pieteicēja parādu valstij. Tāpat vēstulē norādīts, ka, pārbaudot informāciju Ieslodzīto informācijas sistēmā, konstatēts, ka, uzņemot pieteicēju Liepājas cietumā, pie viņa atradās divas optiskās brilles.

Pieteicējs 2017.gada 21.martā vērsās Ieslodzījuma vietu pārvaldē (turpmāk – Pārvalde) ar iesniegumu, lai apstrīdētu Liepājas cietuma administrācijas faktisko rīcību, veicot nelikumīgus ieturējumus no iesniedzēja personiskā konta. Pieteicējs lūdzis atlīdzināt nemantisko (morālo) kaitējumu 30 000 *euro*.

Pieteicējs 2017.gada 10.aprīlī vērsās Pārvaldē ar iesniegumu, apstrīdot Liepājas cietuma administrācijas lēmumu, ar kuru Liepājas cietums atteica nodrošināt iesniedzēju ar brillēm. Pieteicējs lūdzis atlīdzināt viņam nodarīto nemantisko kaitējumu – morālo kaitējumu 10 000 *euro* un personisko kaitējumu 20 000 *euro*.

Ar Pārvaldes 2017.gada 18.maija lēmumu pieteicēja iesniegumi noraidīti.

[2] Pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atzīt par prettiesisku Liepājas cietuma administrācijas faktisko rīcību un atlīdzināt nemantisko kaitējumu – personisko kaitējumu 40 000 *euro* un morālo kaitējumu 20 000 *euro*. Ar Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 9.novembra spriedumu pieteicēja pieteikums noraidīts.

[3] Administratīvā apgabaltiesa, izskatot lietu apelācijas kārtībā sakarā ar pieteicēja apelācijas sūdzību, ar 2018.gada 13.aprīļa spriedumu pieteicēja pieteikumu noraidīja. Apgabaltiesa pievienojās rajona tiesas sprieduma motivācijai. Apgabaltiesa atzina, ka Liepājas cietuma administrācija, pārskaitot zvērinātai tiesu izpildītājai pieteicēja personīgajā kontā esošos līdzekļus, rīkojās atbilstoši tiesību normās noteiktajam. Pārbaudot, vai Liepājas cietuma administrācijai bija pienākums nodrošināt pieteicējam briļļu iegādi par valsts budžeta līdzekļiem, apgabaltiesa šādu no tiesību normām izrietošu pienākumu nekonstatēja. Apgabaltiesa arī konstatēja, ka briļļu iegādes par valsts budžeta līdzekļiem nenodrošināšana pieteicējam konkrētajā gadījumā neradīja tādus apstākļus, kas varētu liecināt par spīdzinošu, cietsirdīgu vai pazemojošu attieksmi pret pieteicēju. Neatzīstot par prettiesisku iestādes rīcību, apgabaltiesa arī noraidīja pieteikumu par nemantiskā (personiskā un morālā) kaitējuma atlīdzinājumu.

[4] Pieteicējs ir iesniedzis kasācijas sūdzību, norādot turpmāk minētos iebildumus.

[4.1] Tiesa nepamatoti lielāku ticamību ir piešķīrusi iestādes sniegtajiem pierādījumiem. Apgabaltiesa nav ņēmusi vērā pieteicēja rīcībā esošo briļļu stāvokli un stiprumu un nav izvērtējusi pieteicēja iespējas lasīt un rakstīt, kā arī kaitējumu, ko neatbilstošās brilles nodara pieteicēja veselībai. Pieteicējam ir atņemtas tiesības iekļauties sabiedrībā ne tikai ieslodzījuma laikā, bet arī pēc ieslodzījuma.

[4.2] Nepareizi ir interpretēts Ministru kabineta 2013.gada 17.decembra noteikumu Nr. 1529 „Veselības aprūpes organizēšanas un finansēšanas kārtība" (turpmāk – noteikumi Nr. 1529) 11.11.apakšpunkts. Pieteicējs ir iestādei īpaši pakļauta persona, un viņam ir liegta iespēja strādāt algotu darbu.

[4.3] Apgabaltiesa nepamatoti ir pievērsusies tikai „lasīšanas briļļu" stāvoklim un atbilstībai. Pieteicējam neatbilstošas ir arī „tāluma brilles". „Tāluma brilles" ir faktiski nelietojamas, kas liedz pieteicējam iespēju iekļauties ikdienas dzīvē. Arī „lasīšanas brilles" ir salūzušas un neatbilst pieteicēja redzes stāvoklim.

[4.4] Ieturējumi no pieteicēja konta ir veikti laikā, kad pieteicējs jau bija noslēdzis briļļu iegādes darījumu Civillikuma 2004.panta izpratnē. Liepājas cietuma administrācija un Ieslodzījuma vietu pārvalde neveica nepieciešamās darbības, lai aizsargātu šo pieteicēja darījumu ar optikas salonu.

Motīvu daļa

[5] Lietā ir strīds, vai ar Liepājas cietuma administrācijas rīcību, nenodrošinot pieteicējam iespēju iegādāties jaunas brilles par pieteicēja vai valsts līdzekļiem, ir pārkāptas pieteicēja cilvēktiesības.

[6] Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 95.pants paredz, ka spīdzināšana, citāda cietsirdīga vai cieņu pazemojoša izturēšanās pret cilvēku ir aizliegta un nevienu nedrīkst pakļaut nežēlīgam vai cilvēka cieņu pazemojošam sodam. Savukārt Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 3.pants noteic, ka nevienu nedrīkst spīdzināt vai cietsirdīgi vai pazemojoši ar viņu apieties vai sodīt.

No spīdzināšanas, cietsirdīgas vai pazemojošas izturēšanās vai sodīšanas aizlieguma izriet valsts pienākums nodrošināt, lai visi ieslodzītie tiktu turēti apstākļos, kas ir savienojami ar cilvēka cieņu, lai soda izpildes veids un metodes nepakļautu personu tādām ciešanām, kas pārsniedz neizbēgamo ciešanu līmeni, kas raksturīgs ieslodzījumam, un lai, ņemot vērā ieslodzījuma praktiskās prasības, personas veselība un labklājība tiktu pienācīgi aizsargāta (*Senāta 2019.gada 15.aprīļa sprieduma lietā Nr. SKA-182/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0415.A420223015.2.S) 7.punkts; Senāta 2018.gada 7.jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-207/2018 (ECLI:LV:AT:2018:0607.A420383014.2.S) 6.punkts*).

Lai nodrošinātu to, ka ieslodzītā veselība un labklājība tiek pienācīgi aizsargāta, valstij var būt arī pienākums sniegt ieslodzītajam nepieciešamo medicīnisko palīdzību. Lai atzītu, ka ir noticis Konvencijas 3.panta un Satversmes 95.panta pārkāpums, nav nepieciešams konstatēt, ka medicīniskās palīdzības nesniegšana ir novedusi pie nepieciešamības pēc neatliekamās medicīniskās palīdzības vai radījusi spēcīgas vai ilgstošas sāpes. Zināmos gadījumos pārkāpuma konstatēšanai var pietikt ar to, ka ieslodzītajam bija nepieciešama medicīniskā palīdzība, viņš to prasīja, bet tā netika nodrošināta (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2012.gada 10.janvāra spriedums lietā „Vladimir Vasilyev v. Russia", iesnieguma Nr. 28370/05, 55.-56.punkts*).

Taču jāņem vērā: lai konstatētu spīdzināšanas, cietsirdīgas vai pazemojošas izturēšanās vai sodīšanas aizlieguma pārkāpumu, apiešanās raksturam vai ieslodzījuma apstākļiem ir jāsasniedz minimālais bardzības līmenis, kura novērtēšana ir relatīva pēc būtības. Tā ir atkarīga no lietas faktu kopuma un, jo īpaši, no apiešanās rakstura un konteksta, tās izpildes elementiem, ilguma, tās izraisītajām fiziskajām vai psihiskajām sekām, kā arī dažkārt no cietušā dzimuma, vecuma un veselības stāvokļa (*Senāta 2013.gada 5.septembra sprieduma lietā Nr. SKA-0436-13 (A42833609) 7.punkts*).

[7] Ievērojot minēto, lai konstatētu, ka valstij ir pienākums nodrošināt ieslodzītajam medicīnisko palīdzību gadījumos, kad viņam nav nepieciešama neatliekamā medicīniskā palīdzība un viņš necieš spēcīgas vai ilgstošas sāpes, ir jāpārbauda turpmāk minētie apstākļi.

Vispirms ir jāpārbauda, vai tiesību normas paredz konkrētā veselības aprūpes pakalpojuma apmaksāšanu ieslodzītajiem. Tiesību normās paredzētas medicīniskās palīdzības nesniegšana pat tad, ja tas nerada nopietnas ciešanas ieslodzītajam, var tikt atzīta par cilvēktiesību pārkāpumu, jo šajā gadījumā ieslodzītais tiek pakļauts tādām ciešanām, kas pārsniedz neizbēgamo ciešanu līmeni, kas raksturīgs ieslodzījumam. Turklāt, ja tiesību normās ir noteikts īpašs regulējums par ieslodzītajiem nodrošināmo veselības aprūpi un tajā nav paredzēts, ka konkrēto medicīnisko palīdzību apmaksā valsts, tad ir arī jāpārbauda, vai vispārējā regulējumā par valsts apmaksātas veselības aprūpes nodrošināšanu valsts iedzīvotājiem konkrētais medicīniskās palīdzības veids ir noteikts kā valsts apmaksāts pakalpojums. Kā norādīts Eiropas Padomes 2006.gada 11.janvāra Ministru komitejas rekomendācijas Rec(2006)2 dalībvalstīm par Eiropas Cietumu noteikumiem 40.3.apakšpunktā, ieslodzītajiem ir jānodrošina pieeja valstī esošajiem veselības aprūpes pakalpojumiem bez diskriminācijas uz viņu tiesiskā statusa pamata.

Ja tiek konstatēts, ka tiesību normas neparedz konkrētā veselības aprūpes pakalpojuma apmaksāšanu ieslodzītajiem vai valsts iedzīvotājiem vispār, tad ir pamats pievērsties jautājumam par to, vai ieslodzītajam pašam ir līdzekļi konkrētā veselības aprūpes pakalpojuma apmaksai. Ja ieslodzītajam šādi līdzekļi ir un viņš tos neizmanto šim nolūkam, tad nav pamata atzīt, ka valsts būtu pārkāpusi ieslodzītā cilvēktiesības. Savukārt, ja iestāde ir prettiesiski liegusi ieslodzītajam izmantot viņa paša līdzekļus nepieciešamā veselības aprūpes pakalpojuma apmaksai, tas var būt par pamatu secinājumam, ka iestāde ir pārkāpusi ieslodzītā cilvēktiesības.

Ja ieslodzītā rīcībā naudas nav vispār vai tās nepietiek nepieciešamā veselības aprūpes pakalpojuma apmaksai, bet tiesību normas neparedz konkrētā veselības aprūpes pakalpojuma apmaksāšanu ieslodzītajiem vai valsts iedzīvotājiem vispār, tad valsts pienākums tomēr apmaksāt ieslodzītajam nepieciešamo medicīnisko palīdzību var izrietēt no cilvēktiesību normām. Šāds valsts pienākums rodas, ja medicīniskās palīdzības nesniegšana konkrētajos apstākļos rada tādas ciešanas ieslodzītajam, kas sasniedz Satversmes 95.panta un Konvencijas 3.panta pārkāpuma konstatēšanai nepieciešamo minimālo bardzības līmenis.

[8] Izskatāmajā gadījumā apgabaltiesa ir pārbaudījusi to, vai tiesību normas paredz apmaksāt pieteicējam briļļu iegādi par valsts budžeta līdzekļiem, un ir pamatoti konstatējusi, ka ne Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumi Nr. 276 „Apcietināto personu veselības aprūpes īstenošanas kārtība" (turpmāk – noteikumi Nr. 276), ne arī noteikumi Nr. 1529 to neparedz. Tieši otrādi, noteikumu Nr. 1529 11.11.apakšpunkts noteica, ka no valsts budžeta līdzekļiem neapmaksā redzes asumu koriģējošu optikas izstrādājumu izrakstīšanu un iegādi.

[9] Pārsūdzētajā spriedumā ir konstatēts, ka 2017.gada sākumā pieteicēja rīcībā bija līdzekļi, par kuriem viņš varētu iegādāties brilles, un pieteicējs to jau gatavojās darīt. Taču 2017.gada 13.martā cietuma administrācija izpildīja cietumā saņemtos zvērinātas tiesu izpildītājas 2017.gada 8.marta rīkojumus par naudas līdzekļu piedziņu no pieteicēja, kā rezultātā pieteicējs vairs nevarēja iegādāties brilles par saviem līdzekļiem. Apgabaltiesa ir pārbaudījusi, vai tādējādi pieteicējam netika prettiesiski liegts iegādāties brilles par viņa paša līdzekļiem. Spriedumā, atsaucoties uz Tiesu izpildītāju likuma 40.pantu un Civilprocesa likuma 551.panta pirmo daļu, 596.pantu un 599.panta otro daļu, konstatēts, ka Liepājas cietuma administrācijai, pamatojoties uz tiesu izpildītājas 2017.gada 8.marta rīkojumiem par naudas līdzekļu piedziņu, bija pienākums pārskaitīt zvērinātai tiesu izpildītājai pieteicēja personīgos līdzekļus un līdz ar to iestādes rīcība bija tiesiska.

Pieteicējs kasācijas sūdzībā iebilst, ka ieturējumi no pieteicēja konta veikti laikā, kad pieteicējs jau bija noslēdzis briļļu iegādes darījumu Civillikuma 2004.panta izpratnē. Civillikuma 2004.pants noteic, ka pirkuma līgums uzskatāms par noslēgtu, kad abas puses vienojušās par pirkuma priekšmetu un maksu. Apgabaltiesa šo pieteicēja argumentu jau ir izvērtējusi un konstatējusi, ka pirms zvērināta tiesu izpildītāja attiecīgo rīkojumu izpildes, pieteicējs vēl nebija nogādāts optikas salonā, apmeklējis oftalmologu, pieteicējam nebija izrakstīta jauna briļļu recepte, pieteicējs nebija vienojies par jaunu briļļu iegādi par noteiktu summu, kā arī briļļu iegāde no pieteicēja konta nebija apmaksāta. Līdz ar to apgabaltiesa pamatoti secināja, ka nevar uzskatīt, ka briļļu pirkuma līgums bija noslēgts jau pirms zvērināta tiesu izpildītāja rīkojumu izpildes.

Spriedumā nav konstatēts, vai pieteicēja rīcībā bija līdzekļi briļļu iegādei lietas izskatīšanas laikā, lai gan apgabaltiesa pamatoti norādīja, ka pieteicējs lietā ir izteicis arī prasījumu par faktiskās rīcības veikšanu – pienākuma uzlikšanu cietumam nodrošināt briļļu iegādi par valsts budžeta līdzekļiem. Izskatot pieteikumu par faktiskās rīcības veikšanu, tiesai parasti ir jāpārbauda tieši lietas izskatīšanas laikā pastāvošie faktiskie un tiesiskie apstākļi. Taču izskatāmajā gadījumā tas nav radījis nelabvēlīgas sekas pieteicējam, jo no sprieduma izriet, ka apgabaltiesa faktiski pieņēma, ka līdzekļu briļļu iegādei pieteicējam nav, un tāpēc pārbaudīja, vai briļļu nenodrošināšana par valsts līdzekļiem nav radījusi pieteicēja cilvēktiesību pārkāpumu. Turklāt iestāde nav cēlusi iebildumus par šo tiesas pieņēmumu.

[10] Veicot izvērtējumu par to, vai apstākļos, kad valsts nenodrošina briļļu iegādi, bet persona par saviem finanšu līdzekļiem tās iegūt nevar, ir

pārkāpts spīdzināšanas, cietsirdīgas vai pazemojošas izturēšanās vai sodīšanas aizliegums, apgabaltiesa norādīja, ka pieteicēja veiktā sarakste ar iestādēm un tiesu liecina, ka pieteicēja rīcībā esošās brilles nodrošina redzes korekciju tādā apmērā, kas pieteicējam neliedz rakstīt, lasīt un veikt citas darbības, kas nepieciešamas ikdienas dzīvē. Lai gan apgabaltiesa atzina, ka personai ir vieglāk un ērtāk, ja brilles nav salauztas un nolietotas, kā arī nodrošina precīzu redzes korekciju, apgabaltiesa norādīja, ka tas pats par sevi nav pamats, lai personai nodrošinātu jaunu briļļu iegādi par valsts budžeta līdzekļiem. Tāpat apgabaltiesa arī uzsvēra, ka pieteicējam ir bijusi un ir iespēja brilles iegādāties cietuma veikalā, ko viņš arī ieprieks ir izmantojis.

Kasācijas sūdzībā pieteicējs ir iebildis pret apgabaltiesas secinājumiem par briļļu nepieciešamību, norādot, ka tiesa nav ņēmusi vērā viņam piederošo briļļu stāvokli un veselībai nodarīto kaitējumu.

Senāts konstatē, ka apgabaltiesa secinājumu par to, vai briļļu nenodrošināšana nepārkāpj pieteicēja cilvēktiesības, ir izdarījusi, pamatojoties uz netiešiem pierādījumiem. Spriedumā nav konstatēts, kāds tieši bija pieteicēja redzes stāvoklis lietas izskatīšanas laikā un kādas tieši brilles bija pieteicēja rīcībā (gan briļļu lēcu stipruma ziņā, gan to stāvokļa ziņā), un līdz ar to, cik lielā mērā tās varēja atvieglot pieteicēja stāvokli. Taču šie apstākļi ir būtiski, lai varētu izdarīt precīzus secinājumus par to, kādas ciešanas pieteicējam rada tas, ka nav iespējams iegādāties jaunas brilles. Turklāt jāņem vērā, ka pieteicējs ir vērsies tiesā arī ar prasījumu par faktiskās rīcības veikšanu, kas nozīmē, ka tiesai ir jāvērtē ne tikai tas, kāda situācija bija laikā, kad pieteicējs attiecīgo jautājumu risināja iestādē, bet arī tie apstākļi, kas pastāv laikā, kad lietu izskata tiesa. Šādā lietā tas ir īpaši nozīmīgi, jo gada laikā var pasliktināties gan pieteicēja redzes stāvoklis, gan arī esošo briļļu stāvoklis. Jo vairāk personas redzes stāvoklis neatbilst viņā rīcībā esošajām brillēm, jo lielākas grūtības tas var radīt personai, kas savukārt nozīmē, ka palielinās arī iespēja, ka tiek sasniegts tāds ciešanu līmenis, kas ir pietiekams cilvēktiesību pārkāpuma konstatēšanai.

Piemēram, Eiropas Cilvēktiesību tiesa lietā „Slyusarev v. Russia" norādīja, ka briļļu nepieejamība var radīt personai tādas ciešanas, kas sasniedz Konvencijas 3.panta pārkāpuma konstatēšanai nepieciešamo minimālo bardzības līmeni. Konkrētajā gadījumā pieteicējam bija nepieciešamas 3,5 dioptrijas (atbilstoši personas apgalvotajam) vai 5 dioptrijas (atbilstoši ārstu konstatētajam) stipras brilles. Bez brillēm viņš bija spējīgs pats par sevi parūpēties, orientēties telpā un pārvietoties iekštelpās, tomēr viņš nevarēja bez grūtībām lasīt un rakstīt, kas viņam ikdienā noteikti varēja izraisīt nedrošības un bezpalīdzības sajūtu. Ņemot vērā, ka šāda situācija turpinājās piecus mēnešus, Eiropas Cilvēktiesību tiesa atzina, ka pieteicēja situācija bija pietiekami nopietna, lai tiktu piemērots Konvencijas 3.pants. Eiropas Cilvēktiesību tiesa uzsvēra, ka pat tad, ja atrašanās ieslodzījumā bez brillēm nepasliktināja pieteicēja veselību, viņa stāvoklis, ņemot vērā pieteicēja vidēji smago tuvredzību, noteikti sagādāja viņam ciešanas (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2010.gada 20.aprīļa spriedums lietā „Slyusarev v. Russia", iesnieguma Nr. 60333/00, 34.-37.punkts*).

Turklāt var piekrist pieteicējam, ka apgabaltiesas veiktais izvērtējums vairāk attiecas uz brillēm, kas domātas tālredzības korekcijai. Savukārt izvērtējums par to, kādu apgrūtinājumu pieteicējam var radīt tas, ka viņš nevar iegūt jaunas brilles tuvredzības korekcijai, spriedumā nav veikts.

Senāts arī konstatē, ka apgabaltiesas norāde, ka pieteicējam ne tikai bija, bet joprojām ir iespēja brilles iegādāties cietuma veikalā, ir pretrunā ar pašas apgabaltiesas pieņēmumu, ka pieteicēja rīcībā līdzekļu nav. Lai arī veikalā brilles var iegādāties par būtiski zemāku cenu nekā optikas salonā, tomēr arī šādā gadījumā ir nepieciešami vismaz minimāli līdzekļi. Ņemot vērā, ka tiesa pati ir konstatējusi, ka 2017.gada 1.aprīlī tika reģistrēta pieteicēja personīgo līdzekļu rezervēšana 3495,54 *euro* apmērā ar pamatojumu „soda piedziņa", nav saprotams, uz kādiem pierādījumiem tiesa ir balstījusi savu secinājumu, ka pieteicējs par saviem līdzekļiem var iegādāties brilles cietuma veikalā.

Ņemot vērā minēto, Senāts secina, ka apgabaltiesa nav noskaidrojusi visus būtiskos lietas apstākļus un nav arī pilnīgi un vispusīgi izvērtējusi lietā esošos pierādījumus. Tas ir pamats apgabaltiesas sprieduma atcelšanai.

[11] Papildus Senāts vēlas norādīt turpmāk minēto. Ja, izskatot lietu atkārtoti, apgabaltiesa konstatētu, ka jaunu briļļu nenodrošināšana pieteicējam rada viņa cilvēktiesību pārkāpumu un līdz ar to ir pamats apmierināt prasījumu par faktiskās rīcības veikšanu, tas tomēr nenozīmē, ka valstij būtu jānodrošina pieteicējam tieši viņa izvēlētās brilles no viņa izvēlēta optikas salona.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

Atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 13.aprīļa spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.
Spriedums nav pārsūdzams.

A. Kovaļevska L. Slica I. Višķere